

Tôi ngồi kể bên Anh Ngưu chung bàn tròn với ĐT Đào Quan Hiển, người luôn luôn mang cặp kiếng đen vì "khiếm thị".

Như những Buổi Tiệc Gây Quỹ thường thấy trong Cộng Đồng VN khắp nơi trên Thế Giới, các nhân vật quan trọng lần lượt lên sân khấu phát biểu ý kiến, cảm tưởng. Nội dung các lời phát biểu tập trung vào sự ca tụng và đề cao sự chiến đấu và hy sinh của QLVNCH trong công cuộc bảo vệ Tự Do cho Miền Nam trước sự xâm lăng của Cộng Sản Bắc Việt.

Rồi tiếp theo là chương trình văn nghệ với nhiều màn hợp ca các Nhạc Khúc Quân Hành, trong khi người tham dự ăn uống, chuyện trò và "đóng góp tài chánh".

Tin thời tiết dự đoán có mưa trong ngày Diễn Hành, nhưng không đến nỗi làm trở ngại cuộc vui.

Dẫn đầu Đoàn Diễn Hành là Đoàn Mô Tô của CCB Hoa Kỳ cầm cờ Mỹ máy nổ âm ỹ trên đại lộ Constitution. Tiếng kèn của những ban nhạc học sinh trung học thổi thúc lòng người cùng với các nữ sinh tươi trẻ múa may nhún nhảy nhận những tràng pháo tay của khán giả dọc theo hai bên Đại Lộ.

Những Quốc Quân Kỳ và Hiệu Kỳ của các Đơn vị tham dự làm tăng thêm màu sắc ngày hội.

Tôi đã muốn khóc khi thấy những khán giả CCB Hoa kỳ đứng nghiêm chào kính Đoàn CCB/VNCH đi sau Lá Cờ Vàng VNCH và xe của CH Nguyễn Tường Thước phát ra những Nhạc Khúc Quân Hành. Ôi! cao quý thay Tinh Chiến Hữu!

Tôi bỗng nhiên nhớ những Vị Cố Vấn ĐĐ/CSDC ngày xưa. Người cũ giờ đang ở nơi nào?

Cuộc Diễn Hành chấm dứt trong sự tiếc nuối của mọi người.

Dư âm của Ngày Hội còn vương vấn mãi trong tôi trên chuyến quay về Thạch Sơn Trấn

Cám ơn Những Người Lính Hoa Kỳ, Những Người Lính VNCH và Những Người Lính Đồng Minh: NHỮNG CHIẾN SĨ CỦA TỰ DO!

K3 Nguyễn Văn A

NGÓN CHÂN ÚT

Lê Văn Lý

Hương lên Sài Gòn ở với Lân ba tháng sau ngày thành hôn, cư ngụ trên đường Võ Tánh gần nơi Bộ Tư Lệnh Cảnh Sát Quốc Gia và cách sở Lân làm chỉ năm phút xe đạp. Mỗi ngày Lân chạy về ăn trưa với Hương. Đây là lần đầu Hương lên thủ đô chung sống với chồng. Trước nhà là những quán dọc theo lề đường của khu ăn uống Nguyễn Cư Trinh, phía sau là đại lộ Trần Hưng Đạo nối dài. Hương chỉ biết có bấy nhiêu con đường của thành phố xa lạ, xe cộ vùn vụt và đông người chen chúc. Hình như thành phố này không bao giờ ngủ, lúc nào trở giấc Hương cũng nghe tiếng ồn ào của người và xe. Đầu tháng Tư, trời Sài Gòn với khí hậu mùa hè oi bức đến sớm hơn bình thường, không như tháng trước. Lân về nhà mỗi trưa càng trễ, ăn vội vàng rồi lại đi vào sở. Bộ đồ bông cảnh sát đã chiến lúc nào Lân cũng khoác gọn lên người và tay áo được xắn lên tới bắp thịt nở rộng trên tay. Nét mặt Lân có vẻ đăm chiêu lo lắng nhiều hơn, Lân không còn nói nhiều về Sài Gòn và chương trình dự định đi tuần trăng mật.

Hương nhìn Lân âu yếm hỏi.

- Anh ăn ngon không? Nuốt vội coi chừng bị nghẹn.

Lân mỉm cười nhìn Hương.

- Em làm cơm ngon quá, không biết mình còn được ăn những bữa cơm trưa với nhau bao lâu nữa.

Hương thấy nét mặt chồng lo âu nhưng không nói ra, Hương nói như an ủi cho chính mình.

- Tuần trăng mật trong thời chinh chiến được ăn cơm trưa với nhau là hạnh phúc rồi, em không mong gì hết, chỉ mong mỗi ngày ăn trưa gặp mặt chồng là hạnh phúc cho em rồi.

Biết vợ lo lắng, muốn nghe những chuyện tại Sài Gòn, Lân thỉnh thoảng nói về chiến sự và những tin không vui của tình hình chiến cuộc đang xảy ra quanh thủ đô. Dặn dò Hương nếu có chuyện xảy ra thì phải tìm cách ứng phó tự tìm con đường an toàn cho chính mình. Đường về miền tây đã tắc nghẽn từ tháng trước, mẹ Lân đi đường bộ hơn bảy ngày mới đến để được gặp con dâu và con trai. Mẹ Lân định đưa Hương về, mẹ lo cho Hương vì trận chiến có thể xảy ra tại trung tâm của thành phố, vì có rất nhiều trận chiến đã xảy ra dọc theo quốc lộ bốn trên đường đến Sài Gòn. Đường xe đều bị đào phá, mọi giao thông về Sài Gòn hoàn toàn bị cô lập. Hương biết vậy nhưng Hương không sợ gì hết, chỉ biết đợi gặp Lân về mỗi trưa. Buổi tối không gặp được chồng vì Lân cùng đơn vị phải ứng chiến một nơi nào đó trong thành phố. Dự định lên Sài Gòn cùng Lân và đi hưởng tuần trăng mật sau ngày cưới, thật là đời sống không bao giờ đẹp như mình mơ mộng lúc mới lớn trong thời yêu đương. Kết hôn vào thời chinh chiến không biết ngày mai sẽ ra sao, chỉ nguyện cầu cho chồng được bình an và đất nước thoát khỏi cảnh khói lửa điêu linh! Với đôi vai nhỏ, đôi tay mềm, Hương có thể làm gì hơn đây? Chỉ được gặp mặt rất ngắn với Lân vào dịp ăn trưa mà thôi còn tối thì nằm nghe súng từ xa vọng về mà nhớ chồng, Hương ngủ một mình chập chờn, đầy lo lắng. Đêm đêm nghe tiếng súng lớn nhỏ vọng về thành phố càng nhiều và càng gần hơn. Phi cơ bay ngang nhà ngày càng nhiều, càng mau, ngoài kia đường phố

chung quanh khu Nguyễn Cư Trinh được khép lại, nhiều Nhân Dân Tự Vệ ôm súng gác mỗi góc đường, lính rất nhiều màu áo khác nhau, những hồ sâu ngang đầu đặt súng lớn với những chuỗi đạn dài quấn nhiều vòng chung quanh súng, đặt trên giàn có ba chân. Máy người lính mũ đỏ trên đường Trần Hưng Đạo, đứng chung quanh khẩu súng nét mặt thản nhiên hút thuốc như sẵn sàng đợi chờ một trận thư hùng gay go sắp xảy ra giữa lòng đô thị. Đêm hai mươi chín tháng tư, một đêm dài nhất đầu tiên trong cuộc đời của Hương, có lẽ cũng là đêm hận lòng tức tưởi của Lân và của tất cả các người trong đơn vị đang cố thủ tại vị trí sẵn sàng đợi lệnh. Đêm Hương nghe súng đại bác nổ lớn trên đường Võ Tánh, tìm Hương hỏi hộp nhíp nhanh, rồi thấy lửa cháy ngút trời bên kia đường khu xóm Nguyễn Cư Trinh, Hương thấy xe chữa lửa chạy đến, dù tiếng đạn pháo vẫn chưa dứt. Hương không biết chiến trận có xảy ra nơi Lân và đơn vị ở một nơi nào đó trong thành phố không? Hương mong trận chiến chưa xảy ra thì dân mình vẫn được an toàn vì được Lân và các đơn vị Việt Nam Cộng Hòa che chở. Trên nền trời về đêm, những lần đạn cháy đỏ sáng rực nhiều hướng từ phía dưới bay lên liên tục ở phía xa xa rồi lịm hẳn trong màn đêm. Hương nghĩ đến Lân và các bạn cùng đơn vị vẫn ở ngoài kia chờ đợi lệnh để chống lại quân thù, không ngại nguy hiểm, không lo cho sự sống chết của riêng mình, chỉ lo cho sự an toàn cho Hương và đất nước. Đêm thật dài, với những biến cố xảy ra chung quanh nơi Hương ở, Hương rợn người không dám nghĩ thêm những tang thương có thể đè nặng hơn. Hương mong trời mau sáng để sớm biết về Lân và đơn vị anh, Hương lòng lo sợ nôn nao, ba lần bước ra trước nhà định tìm anh, nhưng má lại khuyên nên ở lại nhà vì loạn lạc ngoài kia...

- Con đừng ra đường, loạn lạc khắp nơi,

con lại không biết đường thì làm sao mà tìm chồng con được?

Hương dù chưa quen đường phố Sài Gòn, tất cả các đường đều bị đóng không cho xe chạy.

- Con phải đi tìm anh Lân, ở nhà con ngồi lại không yên. Con phải làm sao hơn đây mẹ? Anh Lân nói đơn vị của anh ở gần Công Trường Quách Thị Trang chợ Bến Thành.

Mẹ chỉ biết lắc đầu nhìn con dẫu thờ dài.

- Mẹ biết không ngăn con được, nhưng con phải cẩn thận và về sớm.

Hương chỉ biết rưng rưng rơi lệ gật đầu.

Hương dắt xe đạp ra đường, Hương tự hỏi.

“Làm sao đây? Mình đi hướng nào?” Người qua đường lầm lũi đi nhanh qua. Không ai dừng để trả lời câu hỏi của Hương.

Giữa đám người loạn lạc, tiếng súng vẫn còn vang vọng trên đường, Hương cỡi xe đạp nhưng không chạy được vì không ai tránh ai cả, mọi người kể đi về hướng chợ Bến Thành, người đi ngược về phía Chợ Lớn, Hương đứng giữa giòng thác người ngờ ngác chen lẫn vào đám đông tìm Lân và chính Hương cũng lạc lõng bơ vơ giữa vòng người chạy loạn không định hướng. Một đoàn ba chiếc xe tăng của cộng sản, có nhiều cành cây che xung quanh, trên xe có cần cắm cờ đỏ viết cộng hung hăng chạy nhanh trên đường phố. Hai bên đường quân Việt Cộng mang dép râu, cầm súng mang đầy đạn trên người chạy dọc hai bên hòng súng hướng về phía trước như sẵn sàng bắn hạ những ai cản bước xâm lăng. Dân chúng hai bên đường ngỡ ngàng nhìn trần trời những chiếc xe tăng xa lạ không kịp phản ứng. Một đám lính Việt Cộng chạy theo đánh tới tấp vào mấy trẻ con lai Mỹ. Hương thấy mấy người Mỹ

trắng đang chạy tìm nơi ẩn trốn, Hương dắt xe đạp tránh đi nơi kinh hoàng, không muốn nhìn cảnh người đánh người dã man xuất hiện giữa ban ngày này. Bên kia đường mấy anh lính mũ đỏ trên xe nhà binh nhảy xuống xe với vẻ đau hận, cởi bỏ đi áo trận, bỏ ba lô và quân trang trên xe nhưng trên tay vẫn còn cầm súng, đạn và bước lẫn nhanh vào ngõ hẻm. Những hố chiến đấu góc đường hôm qua còn đầy mấy anh lính mũ đỏ, mũ xanh, nay chỉ còn những cây súng đại liên đầy đạn vô tri không người giữ lẫn lóc bên dưới. Hương đau buồn dắt xe đạp về nhà trong trạng thái tinh thần mệt mỏi và thất vọng, Hương rưng rưng nhưng vẫn cố cầm không cho nước mắt rớt rơi. Mẹ ra đón dìu Hương vào nhà.

Mẹ hỏi Hương.

- Con không tìm được Lân?

Hương lắc đầu nhìn bên ngoài. Đêm đã dài, thời gian đợi Lân về sau cuộc chiến càng kéo dài hơn nữa. Lân đi đâu? Lính bỏ súng đầu hàng đã ban ra? Lân còn hay đã mất? Hương nghe tin có nhiều người lính tại ngã bảy đã tự hy sinh khi nghe lệnh đầu hàng ban ra. Không biết đơn vị của Lân ra sao? Bao nhiêu câu hỏi Hương tự đặt ra rồi để tự mình rối loạn không có câu trả lời. Rồi Lân trở về, Hương gặp được Lân với ánh mắt đau buồn, khuôn mặt trắng bệch đau khổ không thể nói trọn tất cả đau thương đọng trong tâm hồn của anh, những dũng khí đã mất đi trong đêm qua khi lệnh buông súng ban ra, Hương chỉ biết ôm Lân khóc cùng chia sẻ niềm đau cho số phận đất nước, đau cho số phận kẻ thua trận, Lân cũng chỉ biết lắc đầu ngao ngán và ôm Hương với đôi mắt đỏ hoe ngấn lệ, Lân chỉ nói được:

- Mất hết rồi Hương ơi.

Hương biết tính của chồng, anh lúc nào

cũng nghĩ đến nhiệm vụ và trách nhiệm. Anh không bỏ nhiệm sở đến giờ phút cuối.

Lân nói tiếp.

- Người ta nói còn người còn cửa, nhưng với anh, còn người nhưng tất cả đều mất. Chúng ta mất tất cả.

Trong ba lô của Lân còn sáu quả lựu đạn nhỏ, Hương hỏi Lân.

- Những cái này làm sao đây anh?

Lân trả lời trấn an Hương.

- Lựu đạn của thiếu Úy Đẹp chia cho anh, lúc xe của Tổng Hành Dinh chở về sân cờ của Bộ Tư Lệnh Cảnh Sát. Lúc xuống xe về phòng, Đẹp đưa cho anh, lúc đi ngang qua Trung Tâm Tạm Giãm anh thấy có rất nhiều người bên trong kêu mở cửa, nhưng mọi người đều chạy nhanh về đơn vị mình.

Hương hỏi thêm.

- Còn ai trong Bộ Tư Lệnh không?

Lân lắc đầu trả lời.

- Trong Bộ Tư Lệnh vắng tanh, trong lúc còn tại địa điểm ứng chiến, Thiếu Tá Hưng tiểu đoàn trưởng điện đàm về Trung Tâm Hành Quân thì có lệnh đợi tại chỗ sẽ có xe rước về Bộ Tư Lệnh chờ, khi đến Bộ Tư Lệnh vắng người, Thiếu Tá Hưng ra lệnh giải tán tại sân cờ, tự về đơn vị. Trên đường về Nha An Ninh Cảnh Lược, khi đi qua Sở Tài Ngân, anh thấy có mấy người đang cho phá nổ tủ sắt tiền, anh không còn lưu ý gì nữa nên bỏ đi nhanh về đơn vị.

Hương chép miệng.

- Thời loạn lạc mà còn nghĩ đến tiền bạc.

Hương hỏi tiếp.

- Rồi anh làm sao?

Lân trả lời nhỏ.

- Anh chạy về phòng làm việc, tất cả đều

vắng tanh, trước hết anh hủy bỏ những hồ sơ an ninh trong phòng, tất cả bỏ xuống cống, súng của anh cũng bỏ xuống đó, hồ sơ quan trọng hơn những tiền bạc nếu Việt Cộng chiếm thì sự an toàn của nhân viên cảnh sát quan trọng như tính mạng.

Hương gật đầu.

- Anh vẫn còn có trách nhiệm với nhiệm vụ cho đến giờ phút chót...

.....

Ba mươi năm sau tại Nam California....

Nghe tiếng cửa nhà xe mở, Hương từ trên lầu nói vọng xuống.

- Thúy An con về hả con?

Thúy An bước vào cởi áo khoác trắng trả lời.

- Dạ con mới về.

Nhìn con có vẻ đăm chiêu khác thường, Hương hỏi con.

- Sao? Ở bệnh viện có gì lạ hả con?

Thúy An nhìn mẹ rồi ngậm ngừng.

- Mẹ có nhớ lúc ba tuổi con hỏi mẹ về ngón chân út của con không?

Hương gật đầu trả lời.

- Nhớ chứ, con nói với mẹ “Mẹ ơi ngón chân út của con bị gãy, nên nó cong và móng chân chỉ vào bên trong”

Hương nhắc lại.

- Mẹ có giải thích với con đó là bẩm sinh từ mới lọt lòng.

Thúy An gật gù.

- Con cãi lại với mẹ, ngón chân con bị gãy chứ không bị tật, con không muốn nói bị tật. Rồi lớn con mang giày open-toe nó mất đẹp.

Hương nhớ lại trả lời với Thúy An.

- Ủ, hồi đó mẹ có nói, nhưng mẹ không có cách nào giải thích cho con hiểu.

Hương nói thêm.

- Mẹ nhớ hồi đó ba con có giải thích cho mẹ biết họ Lê chính thống của ba mang từ đời ông tổ tông Tả Quân Lê văn Duyệt truyền đến con cháu, nếu là thật sự mang họ Lê thì ngón chân út sẽ có hình dạng như vậy.

Đột nhiên Thúy An hỏi lại.

- Mẹ nói ba đã qua đời lúc trong tù cộng sản phải không?

Hương ngạc nhiên hỏi lại.

- Ủ, sao con hỏi mẹ chuyện này vậy?

Thúy An hỏi tiếp.

- Ai nói cho mẹ biết là ba con đã mất? Tại sao mất? Và mất ở đâu?

Hương rưng rưng trả lời.

- Người bạn chung tù của ba về nói lại, ông ấy còn đưa cho mẹ kỷ vật của ba con nên mẹ mới tin chắc là ba con đã qua đời, mẹ đã chắc chắn nên con và mẹ mới vượt biển thành thuyền nhân qua tỵ nạn tại Mỹ. Còn mất ở đâu mẹ không rõ, chỉ biết qua lời người bạn.

Thúy An thắc mắc hỏi lại.

- Ba mươi năm qua mẹ vẫn làm single Mom không nghĩ đến tái hôn? Kỷ vật gì của ba mà mẹ chắc là ba đã mất?

Hương gật đầu trả lời, mắt nhìn vào khoảng không trước mắt.

- Khi ba đi tù, mẹ đưa cho ba một chiếc muống nhôm và một lon nhôm, mỗi món đồ mẹ có ghi số 2103 là địa chỉ nhà mình, chỉ có ba và mẹ biết ký hiệu này. Hồi nhận đồ do người bạn đưa về, mẹ nhìn kỹ và nhận ra đúng trên mỗi vật đều có số 2103 là của ba con. Nhớ nhớ và niềm đau của mẹ chưa quên được, có con làm

cho mẹ vui và lãng quên dần đi những quá khứ xa xưa.

Thúy An hỏi lại Hương.

- À... thì ra ... con thấy thỉnh thoảng mẹ có đem cái muống nhôm cũ ra nhìn, con ngạc nhiên không biết mẹ làm gì với cái muống nhôm cũ đã bao nhiêu năm qua mẹ vẫn còn giữ trong phòng ngủ của mẹ.

Thúy An hỏi tiếp.

- Mẹ còn nhớ ngày sinh nhật của ba không?

Hương trả lời.

- Mẹ nhớ ngày sinh nhật của ba không bao giờ quên và ngày ba con qua đời thì lúc nào cũng nhớ qua lời người bạn của ba nói lại.

Hai mẹ con vào bàn ăn, Thúy An vẫn còn tiếp tục hỏi Hương về người cha qua đời mà mình chưa bao giờ gặp...

Hương trở giấc giật mình nghe tiếng gõ cửa phòng vội vàng vào nửa đêm. Hương choàng dậy bước nhanh mở cửa phòng.

- Thúy An, có gì không con? Con ra sao rồi, sao con khóc vậy?

Thúy An lau vội nước mắt, không trả lời, kéo mẹ nhanh vào phòng làm việc của mình. Thúy An mở máy computer ra chỉ cho Hương thấy hình chụp bàn chân của bệnh nhân được Thúy An thay đầu gối ngày hôm qua. Thúy An chỉ mẹ.

- Mẹ coi hình chụp này, mẹ thấy ngón chân út của người này không?

Hương nhìn kỹ run run trả lời.

- Đúng...Đúng rồi thật giống ngón chân út của con.

Thúy An nói tiếp.

- Mẹ biết không? Ngày sinh nhật của ông này giống như ngày sinh nhật của ba nữa.

Hương run người ngồi bệt xuống ghé lẩm bẩm.

- Làm sao được?... Không thể nào...? Không thể nào...???

Hương hỏi nhanh.

- Ông đó tên gì? Họ gì? Có đeo kính không?

Thúy An trả lời.

- Tên họ bệnh nhân này không phải là ba, một người khác. Khi vào phòng giải phẫu thì không thấy đeo kính. Nhưng con không chắc vì con chỉ coi về chân và đầu gối.

Thúy An lẩm bẩm.

- À... mình có bao giờ thấy ba đâu mà nói người khác?

Thúy An hỏi mẹ.

- Con dẫn mẹ vào nhìn xem có phải là ba không?

Hương lắc đầu.

- Ba con đã chết trong ngục tù lúc con chưa chào đời, chuyện người chết trở về không có trong hiện tại đâu con. Không có chuyện nhầm lẫn đâu con.

Thúy An an ủi.

- Có thể là nhầm lẫn lúc người ta cho mẹ biết, trong tù cộng sản thì chuyện thật cũng thành chuyện giả, chuyện giả thành chuyện thật, không thể nào tin được, chỉ khi nào mình thấy và tin vào chính mình.

Hương gạt đầu.

- Như lời con nói có thể là ba còn sống, nhưng mình không đến gặp xác nhận thì mình không có câu trả lời cho chính mình.

Hương về phòng, trọn đêm về sáng, Hương không nhắm mắt được. Bao nhiêu câu hỏi tự đặt ra...

Làm sao có làm lẫn, người khác lấy hồ sơ

của Lân để được đi HO?

Nhưng... ngón chân út??? Chỉ có người cùng họ Lê mới có thể có, không thể ngẫu tạo được. Anh em của Lân?

Không thể nào là anh em của Lân? Người anh lớn đã qua đời, người em kế???"

Rồi không có câu trả lời nào là câu giải đáp đúng. Chỉ còn gặp lại người thật một lần...

Đêm nay Hương hồi hộp đợi trời sáng cùng cảm giác đợi Lân về của hơn ba mươi năm trước...

Như hẹn trước, tám giờ sáng, Hương hồi hộp ngồi trong phòng chờ đợi của bệnh viện, Thúy An cùng người y tá dẫn bệnh nhân tập đi chậm chậm bước đi trong hành lang. Tay của Hương run rẩy ướt đẫm mồ hôi, tim đập mạnh, mắt nhìn không chớp về hướng Thúy An và bệnh nhân. Người đàn ông hai tay nắm chặt vào walker bước chậm chậm, y tá và Thúy An đi hai bên của người đàn ông nên Hương chưa nhìn rõ. Hương nghiêng đầu để nhìn rõ hơn... Thời gian làm con người thay đổi, nhưng khi chạm ánh mắt của người đó, Hương nhận ra ngay đó chính là ánh mắt của Lân, Hương không bao giờ quên được từ lúc quen nhau cho đến khi kết hôn, ánh mắt thân yêu in thật sâu đậm vào tâm hồn của Hương, không cảm được cảm xúc, đúng là Lân, đúng là Lân...

Hương thẳng thốt kêu lớn lên.

- Anh Lân...

Rồi nghẹn lời... nước mắt của Hương chảy nhanh dài trên đôi má...

Người đàn ông ngẩng đầu lên, bao năm qua chưa có người nào gọi tên anh. Lời ngọt ngào đó chỉ có người thân trong cuộc đời anh không ngừng nhớ đến, dù trong giấc mơ anh vẫn nhận ra lời ngọt ngào đó, anh nhìn nhanh về Hương lấp bắp...

- Bà là...

Ông nghẹn ngào thốt lên...

- Hương... Đúng rồi Hương đây...

Anh bật khóc, Lân lão đảo chống walker về phía Hương, Hương với đôi mắt đầm lệ, bật khóc.

- Anh Lân... anh Lân...

Hương vòng tay ôm anh. Lân chỉ có một tay vòng ôm bờ vai của Hương.

- Hương...Hương... bao nhiêu năm anh tìm và nhớ đến em và con...

Thúy An bật khóc, nước mắt sung sướng tao phùng rơi nhanh trên má.

- Ba... con là Thúy An nè ba...

Lân chỉ vịn một tay vào walker, tay vịn vào vai Hương và nắm bàn tay của Thúy An.

- Bao nhiêu năm qua Ba lúc nào cũng nhớ đến con và mẹ con, nhưng ba không ngờ có buổi trùng phùng bất ngờ hôm nay.

Thúy An nói với Lân.

- Mẹ nghe ba đã chết trong tù, nên mẹ dẫn con đi Mỹ. Mẹ không muốn con sống trong xã hội cộng sản. Bạn ba cho tin ba đã chết, tại sao???

Lân gật đầu.

- Đúng là ba bệnh sắp chết, biết mình sẽ không sống để ra khỏi trại tù, ba trao kỹ vật của ba về cho mẹ để mẹ nhận ra đúng là ba nhắn tin. Hôm sau, Chú đó bị dòi qua trại khác trước khi được nhìn ba nhắm mắt.

Hương xúc động lau nước mắt cho con gái.

- Rồi sao nữa ba?

Lân nuốt giọng xuống.

- Ba được người bạn cùng trại đem thuốc cho ba uống, dứt cho ba mấy muỗng sữa... hôm sau ba từ cũi chết được trở về...Khi ra trại, về quê cũ thì mẹ và con không còn đó nữa, người chung quanh

toàn là xa lạ, không ai biết tin về con và mẹ, chỉ biết là hai mẹ con đã bỏ nhà đi vượt biên.

Đã hơn bốn mươi năm qua, cảm giác trong đêm cuối cùng của ngày cuối tháng Tư vẫn còn mang nặng trong lòng Hương. Nhìn ánh mắt đau buồn của anh, Hương không bao giờ quên được. Mắt đỏ ngầu như sắp rơi lệ thật đau lòng của Lân nói lên sự tội cùng đau khổ uất hận khi trận chiến chưa tàn mà phải làm kẻ bại trận, trách nhiệm làm tròn nhưng nhiệm vụ vẫn chưa xong. Tình đồng đội, tình bạn bè vẫn còn mãi trong lòng anh, dù trong hoàn cảnh nghiệt ngã vẫn còn giúp đỡ và yêu thương nhau. Bên anh còn có em và con mãi mãi yêu anh.

“Lân ơi, đất nước mình trải qua tang tóc đau thương, anh đã làm trọn danh dự, trách nhiệm Sĩ Quan Cảnh Sát của mình. Ngoài ra chúng ta có thể làm gì khác hơn đây? Hả anh? Hả anh???”

Lathrop, Tháng 4, 2020.

Tặng người vợ một thời cùng chia nhau đau khổ và thương yêu, và tặng tất cả anh em K6.

K6 Lê Văn Lý

*Chúng tôi trồng
thiếu giống*

Trong một lần xét quà thăm nuôi ở một trại tù khác, một tù nhân khi thấy có bịch lạp xưởng trong gói quà do gia đình mình gửi đến đã lên tiếng hỏi tên cán bộ xét quà:

- Ở ngoài này có lạp xưởng không cán bộ?

- Ói “Giời” ơi, chúng tôi trồng thiếu giống!

Tên cán bộ vc nhanh nhẩu trả lời.

Người tù cải tạo: !!!

(Người tù 10 năm)